

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΦΟΥΣΤΕΝΚΟΥ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΤΑ
ΕΤΡΙΣΚΟΜΕΝΑ ΠΑΝΤΑ
S. P. N. JUSTINI
PHILOSOPHI ET MARTYRIS
O P E R A
Q U Ä E E X S T A N T O M N I A.

NECNON TATIANI ADVERSUS GRÆCOS ORATIO, ATHENAGORÆ

Philosophi Atheniensis Legatio pro Christianis, S. Theophili Antiocheni tres ad Autolycum libri, Hermiz Philolophi Ierilio Gentilium Philosophorum : Item in Appendice supposita Justino Opera cum Actie illius Martyrii & Excerptis operum deperditorum ejusdem Justini & Tatiani & Theophili.

Cum M. Codicibus collata, ac novis Interpretationibus, Notis, Admonitionibus
& Praefatione illustrata, cum Indicibus copiosis.

Opera studio unius ex Monachis Congregationis S. Mari.

VENETIIS.
Apud AUGUSTINUM SAVIOLE.

M D C C X L V I I
SUPERIORUM PERMISSU, AC PRIVILEGIO.

INDEX

Eorum quæ in hoc volumine continentur.

PRÆfatio in tres partes distributa.

Index capitum Præfationis,	pag. cxvi.
S. Justini ad Græcos oratio,	1
Cohortatio ad Græcos,	6
Liber de Monarchia,	36
Apologia prima,	44
Apologia secunda,	91
Dialogus cum Tryphone,	105
Epistola ad Diognetum,	246
Tatiani oratio adversus Græcos,	258
Athenagoræ Legatio pro Christianis,	296
Ejusdem de resurrectione,	335
S. Theophili liber primus ad Autolycum,	360
Liber secundus,	371
Liber Tertius,	407
Hermiæ philosophi Gentilium philosophorum irrificio,	430

APPENDIX.

Pars I. Opera spuria S. Justini Martyris.

Epistola ad Zenam & Serenum,	437
Expositio rectæ confessionis,	450
Quæstiones & Responsiones ad Orthodoxos,	
473	
Quæstiones Christianæ ad Græcos,	546
Quæ-	

I N D E X

- Quæstiones Græcorum ad Christianos, 577
Quorumdam Aristotelis dogmatum confutatio,
592

APPENDICIS PARS II.

- Martyrium S. Justini & Sociorum, 633
Fragmenta operum deperditorum S. Justini, 636
Fragmenta ex libris deperditis Tatiani, 650
Fragmenta Theophili Antiocheni, 651
Addenda & emendanda, 952

12
201
246
282
306
333
360
373
374
430

APPENDIX.

- Psalms. O letitiae S. Iuliini Martis.
437
450
Expositione Ecclæsiæ Contra Gnosticos
Quæstiones ac Reffutationes acy. Outagoras

246
O

Quæstiones Chrysostomi ac Glaesonis

PRÆ-

PRÆFATIO

*IN QUA DE SUPERIORIBUS EDITIONIBUS,
de S. Iuslī & aliorum Religionis defensorum doctrina, eorumque
gestis ac scriptis differuntur.*

RÆTER operam in his scriptoribus interpretandis navatam, aut in eorum contextu variis Observationibus illustrando; plurima superfluit confutatio in hanc Præfationem rejecta. Postulat enim instituti mei ratio, ut & de superioribus Editionibus aliquid dicam, & quid in hac nova conatus sim, edifferam. Sequitur alia res longe majoris momenti, horum religionis defensorum ac præcipue S. Iuslī doctrina, quam quidem ubi obscura & difficultibus obstruxa est, illustrare & explicare; ubi perperam oppugnata, defendere conabor. Neque etiam in eo genere, quod & antiquitatis investigatione suavissimum eit, & ad ipsorum dogmatum defensionem perutile, labori parcendum duxi, id eit in rebus gestis & scriptis Iuslī, Tatiani, Athenagoræ & Theophili expendendis & dijudicandis. Erit itaque hujus Præfationis pars triplex: in prima de superioribus horum scriptorum Editionibus, & de hac omnium novissima differunt: in secunda de nonnullis Iuslī atque etiam Tatiani & Athenagoræ & Theophili sententiis: in tercia de eorum rebus gestis & scriptis.

P A R S P R I M A.

De superioribus Editionibus Operum S. Iustini Martyris, Tatiani, Athenagoræ, Theophili Antiocheni & Hermiæ.

C A P U T P R I M U M.

De Editionibus Graecis Operum S. Iustini variisque Interpretibus.

Prodierat Lutetia Graece & Latine anno 1539. ex officina Guillardi Cohortatio S. Iustini ad Graecos, sed omnia S. Martyris opera Graece primus edidit Robertus Stephanus anno 1551. Regius typis, cum latenter hunc thesaurem e Bibliotheca Regia eruisse. Accurata viri celeberrimi diligentia, que tot operibus nobilitata eit, eamdem in hac editione laudem meruit. Sed ut fieri non potest, ut omnem prorsus maculam humana natura caveat, nonnulla, quamvis perraro, aliter ac in codice ms. exstabant, partim imprudens excusit, partim de industria ut lenitatem leniret, que ipsi durior videbatur. Quin etiam, quod quidem incurie tribuendum, brevem quamdam adversus Gentiles pertractionem, seu potius observationum complexionem, semel post Confutationem Aristoteles dogmatam iatis accurate, iterum post Quæstiones ad Orthodoxos non sine lacuna & plurius mendis edidit.

ΤΟΤ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ,
ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ,
ΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ.

S. P. N. JUSTINI
PHILOSOPHI ET MARTYRIS,
AD GRÆCOS ORATIO.

Ex Stephanī interpretatione pluribus locis emendata.

MΗ ὑπολάβητε, ἦ ἄδειρες Ελληνοί, ἀλλογενεῖς καὶ πατέρων εἰς τοὺς τὸν ίερὸν μετεόραντες ἔσται χαρεσμένοι. οὐδὲν γάρ ἐσ-
αντοῖς οὐρανὸς ἔσται ἢ θεοφεδίς.
ἄλλον γάρ τοι τοῦ παιστοῦ οὐράνιον σωθεῖματα,
a λύσας τὴν ἀκρατίαν ἔστι μαρτυρία. ἡ τῷ γάρ
ἐσ παιστῷ παρ οὐράνῳ προβλήσατε φοιτᾶς τοι,
b πάρτων αἰθρωπῶν ἐστιν ἢ ἀργαλαῖστας προ-
τηταὶ μὲν γάρ φασι τὸν Δραμίγενον τῷ τοῦ
αἰθέληρον αἰραντίον ἴστεταιρι, λύσας γάρ σε-
τασίτητο ἵπτευμά σωμαρχούσιον, τῷ τὸν Συ-
γγάπτην καὶ Θυσίαν ἀδεικνυσσαν δουλιαῖς, τῷ πά-
σα παράξαι οὐκ Ελλάδα, ἵνα βίσσηται τὸν Ελλή-
νων,

E existimare, Graeci, nulla mea Carissimi
cum ratione, aut nullo cum
judicio a veltro ratibus defi-
visse. Nil enim in illis fau-
stum aut Deo acceptum inven-
ni. Illa si quidem ipsi que-
Poetae veltri composuerunt, rabiei & vio-
lentiae cuiusdam petulancie sunt monumenta.
Nam si quis ad eum, qui apud vos doctrina
excellit, discendi gratia accedat, in plures
quam quidquam hominum difficultates delabi-
tur. Primum enim dicant, Agamemnonem,
magne fratris libidini, rabiei, & effreni cupi-
dini auxiliante, filium ad sacerdotium hunc
gravata dedisse, & totam Graeciam turbavit,
ut Helenam recuperaret, quae a scabioso pafllo-

A. tera.

a τῷ... προβλήσατε.) Hinc de principe poetarum
Homerū dicit exiliat Stephanus; quoniam hec ut
quadrantem sequuntur, Primam enim dicunt, con-
sunt leges hanc esse, Si quis ad eum qui apud vos doctrina
excellit, τοις δέοντος ad alios accedat. At non necesse
faria videtur emendatio. Quid enim Julianus ait: Si
quis ad eum qui apud vos docebit excellit, id est Gram-
maticis, qui interpretandis Poetis operari insinuerint,

intelligi potest. Ad hos Grammaticos generalem
referri possunt que sequuntur, Primam enim di-
cunt, &c. In his enim nonnulla sunt, quas apud
Homerum non legi obseruat Stephanus, quale
est quod de Iphigenia dicitur.

b ἀργαλαῖστας.) Vos difficilis vult Stephanus,
ut pro rebus inanimis congruens, non horribilibus.
Sed tamen legitur ἀργαλαῖστας Ovidius, Met. v. c. 539.

tus est. Arisoteles, qui sines providentia imperit posuit, & felicitatem iis rebus, quibus delectabatur, admodum inscite circumscriptis. Alessandro alienabatur, adolescentem illum esse oblitus. Qui quidem amicum suum profus Aristotelice, quod adorare se nollet, instar urbi aut peri inclusum circumirebat. Omnia igitur parbat magistri decretis fortitudinem in convivis & virtutem demonstrans, & amicum in primis carum hastili transfigens, ac postea plorans, seque per caudam doloris incisa, ne in odium seorum incurceret, mactans. Rideo equidem illias etiam tuas opinionem lectores, qui cum sublunaria negent providentia regi, ipsi vaciniores terra quam sunt, cuiusque arte infraiores, rebus a providentia deseritis provident. Quibus autem non nescit pulchritudo, non divitiae, non robur corporis, non nobilitas, abbas bellum secundum Aristotelem reficitas. Ac tales quidem homines philosophantur.

Philosophus
philicae per
Gra.

3. Heraclitum enim minus probaverim, qui cum esset a se profondo & arrogans, dicebat: Ego ipse me investigabo. Nec haudaverim quod carmen in templo Diana occultaverit, ut postea instar mysteri oderetur. Nam quibus illa curia sunt, si Euclidem tragicum dicunt, cum eo ventaret & legeret, memorie paulatim Heracliti tenebras diligenter tradidisse. Huius autem imperitiam mors redarguit. Aiqua-

enim

terris apud antiquos metenomatis percipitur. Vid. Clemencem Alex. Pedag. p. 177. & 179. Resert Lachantius l. 3. institut. p. 14. illud Arisippi dictum, ad quod recipxile Tatianum exstitit: *Mas inter me, aliebat Arisippus, & ne posset intrare, quod illi pertinet, ego gratia voluntatis conseruas.* Videatur aliorum sicut vulcre apud Tatianum ac gratis apud Lachantium. Significat enim Arisippum, cum voluntarium se daret, voluntam non esse pecuniam statim numerare, sed idem si honoris habitum huius ac divisib. quibus facile creditur, quia bonum nomen extimari solent. Iliudem enim aliorum in haec tentatione Tatianus escapere solet. Opponit g. 13. *adversarii pauperatatis & indigentiae opinionem;* & n. 12. de cibis «*honoris attribuit;* quia videlicet bona nomina exiliuntur, nec usurpatam pecuniam, si quid emere velint, aut pignora, si pecuniam merentur, exigunt illis locantes. Iocatur ergo in Arisippum Tatianus, cumque libidine grauio saepe indicet, cum illius «*grecis luxuriam, id est, peccati statim solvendi legem, veluti bonum aliquod vobis, innumerum sicut dicit.*

a) *de philosophis et sociis.*) Platonis same nocturne scilicet daper. Hinc cum Xenophou non obscurum vellet in quaquam ad Eichensem apostolam. Tertullianus loco supra citato, Plato. inquit, a Dionysio nostra gratia vendicatur. Carpit etiam Gregorius Nazianzenus orat. 3. *Iacobus* Plato nec vitatur, ob quam etiam ipse vendit, ac ut ab illo quidem disipatur, non nec ab basi greco reditur. Ter proleitus est in Siciliam Plato, semper quidem sub Dionysio seniori, sed sub juniori, ut Plautius in Dionysio vita, Diogenes Laertius lib. 3. Antistites apud Photium testimoniatur. Utrique Tyranno in offenkata venit: senior cum Pollidi Lacedemonio tradidit, & quo venditus est Eginus: sub juniori in periculum adductus est, ut Dionis ad libertatem insulae inhortaretur. Probaliter nec potissimum molesta in auctorum scilicet mensis rejeceret, nam Dionysus junioris inventu Siciliam venit, nec ingolatis auctor detulit. Sed aliud illud periculum, quod Pollidi

A) *deo* τοις δέ γαγεμερήσαις ἐπιφράζεται. ε) Αριστολίκης αμαθῶς ὄρος τῷ παραστάται θεῖος, οὐδὲ οὐδεμίοις εἰς αὐτὸν προσέρχεται περιστρέψας λέγεται οὐδὲ περιβαλλόμενος, ή Αλέξανδρός τε μεγαλιώτας μωρός οὗτος ἀναδεσσεται στοιχείως Αριστοτελεῖς πάντα, καὶ ιαντα φύλας τῷ τοι μεταβλέψας αυτοὺς προστιθέται επιφράζεται. Σερέπας, οὗτος ἀρκτος ή πάρδαλης, παριέρχεται τοις ψεύταις τοις διαβατάλην δέγχεται, η αἴρεται ό όρετος συρτασίαις, πατερόποιος, οὐδὲ οὐδείς Επαντον τοις δόρεις, οὐδὲ πάλιν κλάνεται τοις ἐποκαρπέρων αφρούσαις λύσης, τοις ψεύταις τοις οὐδείς μη μισθετήται. γενάσασθαι δέ οὐδὲ τοις μήχισταις τοις δέχεταιται αυτοῖς αποχρηματίας. οὐτοις μηδὲ σιδηρίων αποστάται λέγονται πατερόποιος πάρδης η σιδηρίων πάρδης τοις κατοτρόπαις τοις πεντηκόνταις δρόμοις, προσαπέται τοις αρπαγαστοῖς. παρέ τοις δέ τοις ιστε καθλοῖς, ή πλάνης, ή ράμπης σφραγίσταις, οὐδὲ εὔχεταις, πάρδης πάνταις οὐτοις επιφράζεται πάρδης ή Αριστολίκης η ουδαίμονος. οὐδὲ οὐδὲ πάνταις προσφερόμενος.

D) Τοις γαρ Ηράκλετον οὐκέτι ξύλινον, επειδὴ τοις οὐδειδέξιοις οὐδέποτε, οὐδὲ τοις αυτοῖς διέπειν δέγχεται οὐτερίσιας. οὐτοις αρισταπότιμοι καποκρίταις ηστοτρόπαιοι τοις ή Αριστοδόστροφοι, μυστηριῶν έτος οὐτοποιοι τοις ιεροτελεστροφοις γένουσι. οὐδὲ οὐδὲ μήτοις έτει ποιηταίς τοις, φασίς ΒΕΓΙΠΙΔΗΣ η τραγούρισταις καποκρίταις, η διαγωνισταις, οὐδὲ μήτραις καποκρί-

ταιναις.

traditus subiit, in eandem causam confessi non potest. Nam eo consilio sub tyranno seniore in Siciliam navigavit Plato, ut insulam visiteret, nec le in tyranni familaritatem infinitavit; sed ad eius collegium opera Dionis admisitus, sic illius animus dicendi libertate cunctorum, ut statim de illo metando aut fatione vendendo mandata Pollidi data sine, ut nesciat Plautius in vita Dionis. Erravit ergo temporibus Tatianus. Multo minus confitent cum Plutarcho S. Cyillus, qui in libro 2. adv. Jul. p. 50. sit de Platone. 1. γράφει αὐτονομίαν τοις αὐτοῖς οὐδὲ διατίθεται τοις αὐτοῖς. Περιδίστης enim fortior a Diogeno illas assertationes ostendit.

b) *Antiphon τοις προπονήσαις.*) Legitur ad marginem in cod. reg. 2. *Antiphon τοις προπονήσαις.* Vox illa παραποτις decisi in codice Anglicano. Cotelerius tom. 3. Monum. Eccl. Grac. p. 637. legendam confit προπονήσαις, *adoleſcenti fratre affectabatur.* At multo spacio emendatio, si legamus, παραποτις. *Adoleſcentem effectabatur.* Facile potuit excidere illud παραποτινον syllabe sequentis. Nellas dubito si legifice Terrullianum: sic enim reddit hunc locum Tatianus: *Aristoteles, inquit Apolog. p. 46. τοις προπονήσαις αὐτοῖς αὐτοῖς.* Nemo non videret quin ante respondeat illud Terrullianum, regendo potius, his Tatiani verbis, παραποτινον παραποτινον, *adoleſcentem effectabatur.*

c) *τοις ή Αριστολίκης.*) Ita Regii codicescum Anglicano & editione Tigurina. Aliis νεώτερη ή Αριστολίκης.

d) *τοις η.*) Addit ab ad marginem Reg. 2. & mox pro παραποτι habet in margine τοις η.

e) *τοις η Ιακώβῳ.*) Legendum crediderim, ιακώβῳ, tamen quia iudicula prout esset & Tatiani filii, indigne huc τοις η. Heraclitum non propositum dicatum. Ego meipsum datus, quia a seipso dedicatus η superbas, tamen quia memorabile est imprimit illud Heraclitii dictum, quod referunt a Juliano orat. 6. Ιακώβῳ spesori, Ego meipsum investigate. Confirmant emendacionem nostram huc Laertius de Heracleto verba, lib. 9. θεοτοκος η αιτησι, τα' αὐτεις η Λερίδη η μετει πολτη της τοις η. Nominem endivit, sed sed se investigasse scipsum dicebat, η α σε ipso emone dicens.

f) *τοις η.*) Sic legitur hic locus in margine Regii secundi. παραποτινον η παραποτινον τοις η.

ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ
ΠΡΕΣΒΕΙΑ ἢ ΠΕΡΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ.

A T H E N A G O R Ā
ATHENIENSIS PHILOSOPHI CHRISTIANI
L E G A T I O P R O C H R I S T I A N I S.

Imperatoribus M. Aurelio Antonino, & Ab Aureliano, Marcius Aurelius & Attalino, L. Aurelio Commodo, Armeniacis, Saracenicis, & quod maximum est, philosophis.

Ἄρχοντας, Λαζίθιον Κομιστήριον Δρυμωτού, Σαρραπικῆς, τὸ Μέργισον, φιλοσόφους.

Conrado Gesnero interprete.

B

Christianum
pientem
junit imperio
truncum non per-
petrat ac impo-
tentiō-

I. VESTER orbis, Maximi Reges, a
līis talibī moribus utitur & legi-
bus; nec quisquam lege aut judicij metu
patria instituta, etiam si ridicula fuerint, di-
ligere prohibetur. Sed Irenensis Hectorem
Deum dicit, & Helenam colit, Adraſtiam
illam esse existimans: Lacedaemonius Aga-

περὶ Χριστοῦ.) Suffidus in suo codice repe-
ritur, quod ei magis arridet quam regi. At im-
merito prorius illud regi in iugis punitum venit.
Præter exemplum ab Henrico Stephano allatum
ex Hippocrate in Helene Encomio, etiam quod de
prophetis regi & ceteris virtutibus regiorum, multa
alia proferri possunt ex literis & ecclesiasticis scri-
ptoribus. Sic in libro Job, cap. 42, vers. 28. Iud. 1. i
Zeugos uero & Utria regi uulpi, faber regis meus pre-
cebatur pro tebis. Non raro sunt in Scriptoria ejus-
modi exempla. In epist. Maximiani ad Cyrilium
hac legitur: ut regis & de regi sunt quos uolunt
et uero Xylo spissos. Liber pro Judas a Philo-
ne scriptus, vocatur ab Eusebии i regi Iudeis con-
tra reges, lib. 2. Hist. cap. 18. Non dubitabat Va-
lelius quin legendum sit ueris Iudeis, quia Eusebius
lib. 8. Propt. Evangel. cap. 1. locum prodidit ix uel
duodecim uel iudicis & regis i. Sed cum Suidas li-
brum Philonis regis Iudei conmemoret, cumque
Rufinus locum Eusebii sic verat. De Iudeis apo-
logeticus liber, quod erat modo Hieronymus redi-
dit, nihil prout in Eusebii immutandum.
(επιστολην.) Sie uterque Reg. & Clarom.
Editi uoxinterpretatio.

επιστολην.) Codices noenali Antioch. De-
sunt in codice Etiennehie voces Antioch. et Antio-
chensis.

επιστολην.) Nominali codices Kypri.

επιστολην.) Legendum existimat II. Stephanus μάρκος.

επιστολην.) Sic vocari solet Romanum Imper-
ium. Cuius apud Iosephum Antiq. lib. 19. p. 653.
dicitur malis & sycophantibus replevisse τοντον τον
επικαιρον επαρχην, tetum orbem cui imperabat. &
pag. 666. Imperium Romanum vocatur ουρανον
Πατερον τοντον. Episcopi Valentis auctor addicti
vocantur a Gregorio Naz. orat. 20. p. 338. Ieovi
Tetrarchæ orbis ipsi parentis, επιστολην τετραρχας

επιστολην.) Mirum fane est Illyrianum
τμέτερα, ε μηδέσι βασιλεύει, ο ε
βοικιών, αλλος άλλος έπειται χρέωνται ο
ρόμαιος, καὶ διάσις αὐτῶν, τέρπει ψ φόβῳ εἶναι, καὶ γ
γιλοχαῖ, μὴ σύργεται πάτερα εργάτην. οὐδὲ
μηδὲ θεοί Θεοί Επιπολήγονται, οὐδὲ Ελίκη Α-
θράστης ο πατέρας αρσενικῆς ο Λακεδαιμονίου, ο

Aya-

επιστολην.)

Vid. epist. 42. S. Basili. Sic etiam
vocantur interdum non latitudine regiones. Hieronymus
obseruat illud Illyria, οντα super orbem mala, ubi he-
breo dicuntur Thobel & grecē αντίστη, non de mundi
confiniis intelligendum, sed de Babylonis ruinis.

επιστολην.) Mirum fane est Illyrianum
τμέτερα, ε μηδέσι βασιλεύει, ο ε
βοικιών, αλλος άλλος έπειται χρέωνται ο
ρόμαιος, καὶ διάσις αὐτῶν, τέρπει ψ φόβῳ εἶναι, καὶ γ
γιλοχαῖ, μὴ σύργεται πάτερα εργάτην. οὐδὲ
μηδὲ θεοί Θεοί Επιπολήγονται, οὐδὲ Ελίκη Α-
θράστης ο πατέρας αρσενικῆς ο Λακεδαιμονίου, ο

Aya-

επιστολην.)

Hinc forte Helenam colere non veriti
fuit. Coraenam Helenam sub Adraſtis nomine culta fue-
rit, illustrata potest ex Eustathio, qui docet in 2. Odyss. p. 148. Helenam ab Homero cum Arimide comparati,
ac inde Scriptores Homero posteriores ansam eripi posse, ut
quia Arimide allegorice luna dicitur. Helenam lunare
miserem hagerent, ut ex mundo lunari delapsam, tanque
sursum padias raptam, cum Jovis confilia per eam fuisse
implera. Ex his Græcorum fabulis Simon magus haec
narratur Homil. 2. Clementin. p. 566. quod de Helena
fusa dicebat, ταν δε supradictis eis in mundum deducere
suffit dominam, quia omnium genitricem essentiam se-
pientiam: pro qua, inquit, Graci & Barberi confinarent,
magnum formentes veritatis: que quia revera est, tunc
apud illum primam omnium habitabat Domum.

επιστολην.) Vertit Gelnerus Helenam, volunt. Ad-
ficiam, scientes adorant. Sed haec videntur explicari posse
ex his que infra n. 14. leguntur: ετι μη τοις αισθα-
νειται πατερας. Quod non eodem, quos ipsi agnoscunt, ad-
scitamus Deos. Apud Eusebium Hist. 7. 11. sic Amilianus
alloquitur Dionysium: οντας αισθανειται πατερας
επιστολην. Illud ergo επιστολην idem videtur esse ac
agnoσται.

επιστολην.) Sic vocatur Agamemnon apud Clem.
Alex. Protrept. p. 24. & apud Lycophronem vers. 85. αι

HERMΙÆ A ἙΡΜΙΟΥ

PHILOSOPHI GENTILIUM
PHILOSOPHORUM IRRISIO

ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΔΙΑΣΤΡΜΟΣ ΤΩΝ ΕΩΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ.

*Ex interpretatione Raphaelis Seideri pluribus his
emendata.*

Varia esse
aīne obser-
vare haben-
tia.

B E A T U S Apostolus Paulus Corin-
thi thus , qui juxta Laconicam Gra-
ciam habitant , scribens , dilecti , sic pro-
nuntiat : *Sapientia mundi huius apud Deum*
stultitia est ; hand prater rei veritatem lo-
cintur . Videtur enim mihi ab angelorum
desolatione principium accepisse ; quam ob
causa nec verbis nec sententias consentia-
nes iator se philosophi dixerunt , dum
dogmata exponunt . Nam eorum ali dic-
unt , animum ignem esse , ut Democri-
tus ; aliu aerem , ut Sc. iei ; aliu mentem ,
aliu motionem , ut Heraclitus ; aliu exha-
lationem , aliu vim a sideribus promanan-
tem ; aliu numerum movendi si prædictum ,
ut Pythagoras ; aliu aquam genitalem , ut
Hippón , aliu elementum ab elementis ,
et il barmonism , ut Dineschos , aliu sanguinem , ut Critias ; aliu spiritum , aliu
*unitatem , ut Pythagoras ; & prixi diversa . Quis de his sententia ? Quoi philosophorū & sophistarū contyndentium mea-
g̃is , quam veritatem invenientium , argu-
mentationes ?*

Philosophi
non diffida-
re animas
fuisse bene
immortales
esse & ne-
receptibiles.

Verum isto ad anima inter se dis-
sentiant ; et de ceteris concordes pronun-
ciaverunt . Arqui alias voluptatem ejus
bonum , alias malum , alias rursus me-
diūm in eo bonum & malum appellat .
Eius potro naturam alii ad parvum ali
quondam tempus permanente ; ali cām in be-
ficiūm conditionem devolvunt , ali in
corporū individua dissolvunt ; ali ter-
ribiliter detrahunt .

Esiste .) Codex Oxoniensis Eusebi . Sic es-
iama alijs coegerit Bibliotheca Cæsarea circuus in-
edit . Oxoni . Codex Vaticanus Eusebi te passione
& p̃d̃ h̃m̃ d̃cessit .) Non solus iste tenet
Hermias . Præter eos , qui nubes & pericelia
antes a diabolo inventas dicit , non dilire qui
ipsum philosophiam eidem adscribent . Hos re-
futavit pluribus locis Clemens Alexandrinus , pro-
fessor Stron . 1 , p . 3 to . & Stron . 6 , p . 647 , ubi de-
monstrat , eisim si philosophiam angelorum ali-
quis facto voluntari hominibus tradidit , al non
inducere . Den . sc̃i potius suam ad hominam
utilitatem convertente tactu ñse .

Hermias .) Non multa opinet animi con-
ventione , ut Heracliti . & sequentis philosophorū
nomina in contextum ex marginē ve-
ritatis perpiciamus . In codd . Angl . Var . & O-
tobor . legitur *εν τοις νέοις* , nec in cod . Angl .
habetur *εν τοις νέοις* . Ex quo eruditus Oxoniensis
Editor coniicit scriptum suum , ut apud Justini
Cubani . n . 7 . si *εν τοις νέοις* . Non omittenda ejus-
dem eruditio viri observatio , nempe Heracliti
nomem non suo loco nostrum tollere a libraria ,
sed posse debuisse post *εν τοις νέοις* . Animam
enim , Heracliti iudicio , exhalationem esse pro-
bat ex Plutarch . de Placit . Philosoph . 1 . 4 . c . 3 .

εν τοις νέοις . (Codex ml . Angl . ysmos .

εν τοις νέοις .) Debet aliquod nomen . Legitur in

Pλατων ὁ μακάριος ἀπόστολος , τοῖς Φίλοις η Λαογοκύδη παρακαλεῖ Κα-
θολική γράμμα , ἀρχατοῦ , ἀπορέσαντα λό-
γον . εἰ σορτὸν τὸ κίνημα τῷ μερίᾳ πορεύεται
τῆς οὐρανῶν πάνω . δοκεῖ γὰρ μὴ τοῦ
ἀρχῶν εἰδηρότας θεὸν τὸ ἀρχατοῦ πορεύεται
περιπλανώντας δι τὸ αἰγαῖον μὴ σύμφωνα , οὐδὲ πορεύε-
ται οἱ φιλόσοφοι πρὸς αἰθύλιος λύγους , ιν-
τερρετού τὰ δύο μάτια . οἱ μὲν δὴ φερεῖ τὸν
ψυχῶν στρατὸν τὸ πῦρ , οἵτοι Διηγόμενοι , οἱ οὐ
πρέπει , οἱ Σπουδαῖοι . οἱ δὲ τὸ νεῦρον , οἱ δὲ τὸ κίνη-
μα , οἱ Πράξεις ; οἱ δὲ τὸ παραποτάσσον , οἱ δὲ
τὸ διάβασμα θεόν τὸ ἀρχατοῦ πορεύεται . οἱ Σιεροθ-
ύμοις πεπτίστων , Ποθαγόρας . οἱ δὲ οὐδὲπάρα τὸ
τοπίον , Πτυχαῖος . οἱ δὲ τὸ τοπίον τοῦτον
οἱ προπτίσιοι , Βειστρόχος , οἱ δὲ τὸ κίνημα ,
Κατίστη , οἱ δὲ τὸ πονόματα οἱ δὲ τὸ πονάκη ,
Ποθαγόρας , οἱ οὐ πολαῖοι τὰ θεατρά . πο-
νησι λόγου ποτὶ τόπον ; οὐ πολαῖον πόνον ; οἱ
δύοτοι δὲ τοῦ πορεύεται περιπλανῶν , οἱ τοῦ
λαζίδος πορεύεται .

Αἴδε δὲ τὸν ποτίστην μηδὲ ποτὶ τὸν ποτί-
χον , οἱ δὲ λαπταὶ ποτὶ αὐτῷ ὄμοιονται εἴ-
περγενότων εἴ τὸν δὲ τὸν ποτίστην οὐδὲτο , οἱ δὲ οὐδὲ
τὸν ποτίστην καλέονται , οἱ δὲ τοὺς λαπτὰς οἱ δὲ τὸν
τοπίον ποτίστην τοῦτον . Οἱ δὲ φόνοι ποτίστην
οἱ μὲν οὐδὲπάτειρ πατέρων , οἱ δὲ Σιεροθύμοι
οἱ δὲ οὐδὲτοι ποτίστην πατέρων , οἱ δὲ τὸ
τοπίον ποτίστην , οἱ δὲ τὸ τοπίον τοῦτον .

οὐδὲ ποτίστην ποτίστην ποτίστην ποτίστην . Tota res emine-
sceret si tunc ipsum fulbet , οὐδὲτοι τοῦ ποτίστην ποτίστην .

Paulo ante Thomas Gale , cum observationes
non pauce sunt in edit . Oxon . legendum potat , τοῦ ποτίστην ποτίστην .

Leggo malleum , οἱ δὲ ποτίστην ποτίστην .
γι τὸ ποτίστην , τοῦ ποτίστην .) Tho . Gale legendum potat πο-
τίστην ποτίστην vel ποτίστην . Quis enim , inquit , φα-
τετο μόνον εἴ τοι ποτίστην ποτίστην . Sed vicum eruditus
decepit virtus interganglio , quam opoibeta poti vīcī
vīrgula tūstulimus . Sūcīcēt Hermias non dicit bonum
vel malum meise , εγ νοούλλορυ φιλοσόφουτο
τεντει , ποτίστην ποτίστην , sed ποτίστην ποτίστην , ut
Εργοτει , dici bonum αντί ποτίστην ποτίστην .

quidam later bonum & malum .

εἰ μὲν .) Cod . Var . habet ποτίστην .

οἱ δὲ τοῦ ποτίστην ποτίστην . οἱ δὲ ποτίστην .) Pollicet
Edition Paris , habet τοῦ ποτίστην ποτίστην . Atalise Editiones ,
cod . Var . & Angl . τοῦ ποτίστην ποτίστην . Unde non immo-
rato factum in edit . Oxon . τοῦ ποτίστην ποτίστην . Hoc autem
in Platonicū dicta fuit , qui in Phædro p . 248 . postquam
vulgares animas statuit non eo redire , unde priuata
profetae sunt , nisi clausis decem annorum milibus .
Iac de philosophorū animabimis loquitur : *αἴδε δὲ τὸ ποτίστην*
τοῦ ποτίστην , οὐ ποτίστην ποτίστην ποτίστην . Ήταν
τοῦ ποτίστην ποτίστην εἰναι εἰπίχρωτο . Ηταν
τοῦ ποτίστην ποτίστην εἰναι εἰπίχρωτο .